

7

mýtů

o

singles

SAM ALLBERRY

*7 mýtů
o singles*

SAM ALLBERRY

7

mýtů

o
singles

Nakladatelství KMS

Přeloženo z anglického originálu
7 Myths about Singleness
Copyright © 2019 by Sam Allberry

Published by Crossway
a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement
with Crossway.
All rights reserved.

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.
Primátorská 41, 180 00 Praha 8
První vydání – 2019

Biblické citace jsou převzaty z Českého studijního překladu
© Nakladatelství KMS, s. r. o., 2009 (ČSP). Citace z překladu
Bible 21 jsou v textu označeny zkratkou B21.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být
bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo
šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně
fotokopií, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo
vyhledávacích systémů.

ISBN 978-80-87904-97-8

Řekli o knížce

Sam Allberry se vypořádává s několika mylnými domněnkami o nezadaných a celibátu, které náš postoj k životu svobodných ovlivňují. Nejprve tyto domněnky pojmenovává a následně je s pomocí Bible vyvrací. Bylo by ale velkým omylem si myslet, že je tato kniha určena pouze pro singles. Souhlasím se Samem, že s biblickým pohledem na tuto problematiku se potřebuje seznámit celá církev. Místní sbor nesmí být jen volně propojeným společenstvím rodin, ale musí tvořit jednu úzce spjatou rodinu, jejíž součástí budou jak manželské páry, tak i nezadaní, kteří budou společně žít jako bratři a sestry. Tato kniha nám ukáže, jak na to.

Timothy J. Keller

emeritní pastor ve sboru

Redeemer Presbyterian Church v New York City

„7 mýtů o singles“ jasně poukazuje na slávu Ježíše Krista, který byl také nezadaný, a dělá to způsobem, který je pro nás všechny přínosný. Sam Allberry nám otevírá oči, umožňuje lépe porozumět sobě samým i jeden druhému a ukazuje nám, jak lépe spravovat svá manželství i životy bez partnera. Především vyvrací zažitá mýty, které nám tolik ubližují. Poukazuje na Ježíše i tam, kde bychom jej nečekali – ve skutečných životech, které právě teď žijeme.

Ačkoliv jsem ženatý muž, s každou další stránkou jsem si uvědomoval, jak moc jsou tato slova důležitá i pro mě a jak moc mi pomáhají.

Ray Ortlund

*kazatel ve sboru Immanuel Church
v Nashville, Tennessee*

Příliš často považuje církev nezadané křesťany za lidi, kteří potřebují naši pomoc či které je třeba nějak spravit či napravit. Sam Allberry nám nabízí pastoračního průvodce, který tento náš mylný postoj napraví a pomůže církvi žít jako Boží rodina.

Rosaria Butterfieldová

*emeritní profesorka angličtiny na Syracuse University,
autorka knihy *The Gospel Comes with a House Key**

Obsah

Úvodem	11
1 Být single je příliš těžké	17
2 Zůstat single vyžaduje zvláštní povolání	37
3 Být single znamená žít bez důvěrné blízkosti	51
4 Být single znamená žít bez rodiny	67
5 To, že jste single, vám brání ve službě	97
6 Když jste single, vaše sexualita je zbytečná	109
7 Být single je snadné	127
Závěrem	151
Příloha: Čtyři způsoby, jak se vyhnout sexuálnímu hříchu	155
Poznámky	169
Jmenný a tematický rejstřík	173
Biblický rejstřík	177

Pro

*Briana, Leslie, Daniela a Sarah Roeovy,
Dana a April DeWittovy,
Tima a Kathy Kellerovy,
Raye a Jani Ortlundovy.*

*Děkuji, že jsem se mohl stát součástí vaší
rodiny a že jste mi spolu s klíči od domu
dali druhý domov.*

Úvodem

Ukazuje se, že ne všechno, co za pravdu považujeme, je skutečně pravdivé.

Jedním z nejoblíbenějších zábavních pořadů ve Velké Británii je *QI (Quite Interesting – Vcelku zajímavé)*. Každý týden se hosté pořadu seznámí s některými zajímavými a nepříliš známými fakty, o nichž mají mezi sebou diskutovat. Část pořadu je věnována tzv. „obecné neznalosti“, tedy mylným informacím, které jsou širokou veřejností považovány za správné. Ukázalo se, že ve skutečnosti nemáme dvě nosní dírky (respektive nozdry), ale čtyři (dvě z nich nejsou vidět). Mount Everest není nejvyšší horou na světě (dosahuje největší nadmořské výšky, ale není nejvyšší). Král Jindřich VIII. neměl šest manželek (je to komplikované). Země nemá jen jeden měsíc (existuje celá řada těles přírodního původu, které okolo nás obíhají a které lze technicky vzato také považovat za měsíce).¹ A tak dále. Vypadá to, že toho častokrát víme daleko méně, než si myslíme.

A neplatí to jen ohledně hor, měsíců, králů nebo počtu nosních dírek, ale také ohledně nezadaných. Některé naše předpoklady jsou buď vyloženě mylné, nebo přinejmenším pravdě hodně vzdálené. A téměř všechny jsou negativní, jak si později ukážeme. I když možná nepovažujeme život bez partnera za vyloženě špatný, určitě si nemyslíme, že by byl dobrý. Jeden spiso-

vatel postřehl rozdíl mezi křesťanskými knihami o manželství a těmi o nezadaných.² Knihy o manželství považují manželství za skvělou věc; naším úkolem už je jen lépe jej pochopit a případně si dát pozor na jednu nebo dvě potenciální nástrahy, s nimiž se můžeme v manželství setkat. Knihy věnované tématu nezadaných obvykle vycházejí z jiné premisy. Život bez partnera je považován za něco hrozného, a tak autoři hledají způsoby, jak to udělat, aby byl alespoň trochu snesitelný.

To se odráží i ve způsobu, jakým o nezadaných mluvíme. Téměř vždy definujeme život bez partnera negativně, jako by takovému člověku něco podstatného chybělo. Nežije v manželství, chybí mu druhá polovička. Tyto negativní definice jen posilují představu, že být single nemůže být ze své podstaty dobré, protože takový člověk postrádá to dobré, co lze nalézt pouze v manželství.

Často si toho všímám při seznamovacích rozhovorech mezi lidmi. Když na otázku, zda jsme vdané či ženatí nebo zda máme rodinu, odpovíme kladně, vypadá tazatel spokojeně. A hned se nabízejí další otázky typu, jak jsme se s partnerem seznámili, popřípadě jak staré děti máme. Jestliže je ale odpověď záporná, tazatel najednou neví, jak má zareagovat, a konverzace postupně vyšumí do ztracena. Manželství je takovou konverzační křížovatkou, z níž se můžete vydat mnoha zajímavými cestami dalších témat. Být single znamená, že tazatele dostanete do slepé uličky, ze které neví, jak se dostat, aniž by se musel uchýlit k neohrabaným manévřům.

Pojďme si hned v úvodu říct, co si pod pojmem „nezadaný“ představujeme, protože to je pro naši diskusi zásadní. Být nezadaný z křesťanského pohledu neznamená jen to, že nejste ženatý nebo vdaná, ale také to, že jste se zavázali k sexuální abstinenci (dokud do

případného manželství nevstoupíte). Bible jasně říká, že sex mimo manželství je hříchem, což Ježíš ve svém učení zdůrazňoval. Být nezadaný znamená zdržet se jakýchkoliv sexuálních aktivit. Jestliže jste dlouhodobě nezadaní, znamená to, že se jako křesťan dlouhodobě zříkáte sexuálního života.

Takový postoj se od převážně sekulárního prostředí, ve kterém žijeme, velmi odlišuje. Zvláště pokud jde o tu druhou část (sexuální abstinenci). Mnozí dnes pohlížejí na manželství jako na něco, co nás v mnoha ohledech omezuje, a tak může být život bez partnera v sekulárním prostředí vnímán pozitivně. Takový život nabízí sexuální naplnění i bez závazků, které přicházejí s manželstvím. Můžete si užívat, jakkoliv se vám zlíbí. Mariella Frostrupová, významná britská novinářka a moderátorka, popsala nezadané jako „solventní lidi, kteří si užívají skvělý sex a které netrápí žádné výčitky svědomí“.³ Pro věřícího člověka je život bez partnera něčím docela jiným než pro nevěřícího. Není tedy divu, že pro mnoho lidí jsou křesťanské představy o celibátu a cudnosti málo přitažlivé. Už když jsem tato dvě slova – „celibát“ a „cudnost“ – psal, uvědomil jsem si, jak jsou zastaralá. Možná si říkáte, že by se hodila spíše do seriálu Panství Downton než do našeho současného života. Žádný současnější ekvivalent pro tato slova však nemáme, a proto si při popisu musíme vystačit s jazykem předchozích generací. Upřímně, mnozí lidé si dnes myslí, že život v celibátu je bizarní, dokonce škodlivý. Není proto žádným překvapením, že podobným způsobem přemýšlí i mnoho lidí v církvi.

V tento okamžik vstupuje na scénu „obecná neznalost“. Jindřich VIII. ve skutečnosti neměl šest manželek. A zůstat svobodný není ve skutečnosti špatná věc. Bible říká, že je to dobré. Dokonce o tom mluví jako o pozh-

nání. Svobodný život je už ze své podstaty úžasným Božím darem, který bychom měli uznávat a oslavovat. Doufám, že vám to následující řádky osvětlí.

I když si myslíme, že něco známe, můžeme se mýlit. A smyslem této knihy je ukázat celé církvi, že být nezadaný je dobré. Nepotřebují si to uvědomit pouze ti, kterých se to týká, ale i všichni ostatní. Biblické učení o svobodných bylo dáno celému Božímu lidu.

Nejdetailnější a nejdelší popis života svobodného člověka najdeme v 7. kapitole 1. listu Korintským. Na první pohled se může zdát, že Pavel zde píše pravý opak toho, co jsem právě řekl. Když mluví o manželství a o svobodných lidech, přímo oslovuje jednotlivé skupiny čtenářů: *Svobodným a vdovám pravím...* (8. verš); *Manželům však nařizují...* (10. verš); „*Ostatním pak pravím...* (12. verš). Ačkoliv Pavel postupně oslovuje jednotlivé skupiny, očekává, že jeho slovům bude naslouchat celá církev. Nejsem vdova (a nikdy nebudu). Přesto jsou oddíly z Písma adresované vdovám určené také mně. Nesmím je přeskakovat. Podobně jsou pro mě i pasáže adresované rodičům Božím slovem, i když sám žádné děti nemám. To samé platí o oddílech, které se týkají svobodných. Je třeba, abyste znali, co Bůh říká o nezadaných, bez ohledu na to, v jaké životní fázi nebo v jakém rodinném stavu se nacházíte. Existují pro to dva důvody.

Zaprvé, většina z vás, kdo žijete v manželství, bude jednoho dne znovu svobodná. Neradi si tuto myšlenku připouštíme, ale je třeba to udělat. Jen velmi zřídka zemřou oba manželé ve stejnou dobu. Dnes je to téměř přesně 24 let ode dne, kdy zemřela moje babička. Tato událost zasáhla celou naši rodinu, ale nejvíce ze všech jejího manžela, mého dědečka. Ačkoliv měl kolem sebe širokou rodinu, která mu byla oporou, nebyli jsme si

jisti, jak se s tím vyrovná. Už celá desetiletí žije jako vdovec. Brzy bude období, které prožil jako svobodný, delší než doba, po kterou byl ženatý. A to je co říct, protože jejich manželství trvalo přes 50 let (za několik měsíců oslaví děda 100. narozeniny).

Ztráta partnera vrátí mnohé z těch, kdo teď žijí v manželství, zpět mezi svobodné. I když jsou takové myšlenky těžké a smutné, musíme si je připustit. Připočítejte manželství, která končí rozvodem, a rázem se poměr těch, kteří budou jednou znovu svobodní, ještě zvýší. Prstýnek na vaší ruce ještě není zárukou toho, že se jednou znovu neocitnete ve stavu svobodných. Proto je dobré se pozorně a biblicky zamýšlet nad životem svobodných už teď.

Zadruhé, svobodní lidé v našem okolí každého z nás přímo ovlivňují. Bible opakovaně přirovnává místní sbor k lidskému tělu, což znamená, že máme určité závazky a že si nemůžeme jen tak přijít a zase odejít. Pavel nám říká: *Jako máme v jednom těle mnoho údů a všechny údy nemají stejný úkol, tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu, ale jednotlivě jsme údy jeden druhého.* (Ř 12,4–5) Jsme tělo. Patříme jeden druhému. Cokoliv se stane jednomu z nás, ovlivní všechny ostatní. Jestliže někteří procházejí těžkostmi, trpíme všichni. Jsme propojeni, a proto potřebuji vědět, jak jako křesťan prožíváš svou životní situaci, a ty potřebuješ vědět, jak já prožívám tu svou.

Tento přístup se neomezuje jen na manžele nebo svobodné, nicméně si díky němu uvědomuji, že jako svobodný mám zájem na tom, aby byla manželství v mé sborové rodině zdravá. A naopak ti, kdo žijí v manželství, mají zájem na tom, aby byl zdravý můj svobodný život. I tak se projevuje to, že patříme jeden druhému. Když se zamyslíte nad tím, kolik lidí ve vašem sboru je

svobodných, uvědomíte si, jak moc důležité je být s nimi na jedné lodi, mluvit o stejných věcech a mít stejné nasměrování. Uvědomit si, že Bible pohlíží na svobodné pozitivně, je v zájmu nás všech, celého sboru, svobodných i manželů. K tomu ale bude třeba zbořit některé mylné představy.

1

Být single je příliš těžké

V širší společnosti není život bez manželství (jak jsme si již řekli) sám o sobě problém. Ale život v *celibátu* ano. Pokud jste stále svobodní, je to v pořádku. Dokonce to může být výhodné, protože žijete bez závazků. Život bez sexuální nebo romantické intimity je však něčím zcela odlišným.

Dobře to ilustrují dva filmy z posledních let.⁴ První z nich je komedie s názvem *40 let panic* od Steva Carella. Hlavní pointou celého filmu je, že být ve 40 letech stále panicem je naprosto směšné. Když se to ostatní dozvědí, jsou v šoku. Někteří s ním jednají jako s dítětem. Koneckonců, ještě přece rádně nedospěl. Film má samozřejmě „šťastný konec“ v podobě ztráty panictví. Ačkoliv je dopad této skutečnosti na hlavního hrdinu značně přifouknutý, pointa je jasná: konečně poznal jednu z nejdůležitějších věcí v životě.

Tím druhým je film *40 dní a 40 nocí*. Už samotný popis filmu mluví za vše: „Jeden muž má v plánu něco

nepředstavitelného. Vydržet bez sexu. Úplně. 40 dní a 40 nocí.“ Zkuste se nad tím na chvíli zamyslet. Dobu 40 dní a 40 nocí si autor nevybral náhodou. V evangeliích se dočítáme, že Ježíš strávil na poušti „40 dní a 40 nocí“ bez jídla (Mt 4,2). Křesťané se v předvelikonočním období postí od jídla nebo od jiných věcí po stejnou dobu. 40 dní a 40 nocí se stalo jakýmsi standardizovaným časovým úsekem pro každého, kdo se chce vážně něčeho vzdát. Jsme ochotni vzdát se na tak dlouhou dobu čokolády, sacharidů, sociálních médií nebo televize. Ale vzdát se na tak dlouhou dobu sexu? *Nepředstavitelné*. Právě jsem si spočítal, že jsem takto dlouhý půst absolvoval více než 200krát za sebou. 40denní abstinence je nemyslitelná. A co teprve 200 takových období? To už je *hodně* mimo. Slyšel jsem, že někdo říká lidem, kteří žijí jako já v celibátu dlouhodobě, „jednorožci“: už jste o nich slyšeli, ale nikdy by vás ani nenapadlo, že se s nimi opravdu setkáte.

Komičnost takových filmů vychází z vážného přesvědčení, které je v dnešním západním světě tak rozšířené: bez sexu nelze plně zakusit, co to znamená být skutečným člověkem. Jako by naše lidská podstata nebyla bez sexuálního života úplná. Tím, že tuto svou část ignorujeme a úmyslně ji nenaplňujeme a nevyjadřujeme, vlastně sami sobě ubližujeme. Sexualita je základním aspektem lidské podstaty a jakékoliv její potlačování je nezdravé. Dlouhodobě nezadaní lidé jsou zvláštní, staromódní, a dost možná žijí v sebeklamu. Zkrátka, něco je s námi v nepořádku.

Už samotná volba tohoto způsobu života je sporná, ale vyžadovat ve jménu náboženství to samé i od ostatních, je už příliš. Chtít po nich, aby se vzdali sexuálního života mimo manželství, je dnes považováno za zbytečné a kruté. Když dnes někteří chtějí dodržovat